

Nu lăsa sufletul să se lenevească...

Aveam 18 ani, el – 28. El mai fusese căsătorit, dar „soția nu îl înțelegea, și au divorțat”. Toate acestea îmi flatau foarte tare orgoliul infantil. Mă flata și faptul că el era sufletul oricărei petreceri, organizatorul tuturor distracțiilor. Toată lumea îl iubea: l-am îndrăgit și eu.

Ne-am căsătorit, am făcut nuntă; îmi aduc aminte și acum de cuvintele mamei lui: „Ești sigură că vrei să te măriți cu el?” Și încă cum! Bineînțeles că voiam să mă mărit cu el.

Mai târziu am înțeles că nu-mi dădeam deloc bine seama ce înseamnă să fii măritată cu un asemenea om. Trebuie să recunosc că era un soț grozav: gătea, spăla, făcea curat cu bucurie, mergea la magazin, mă ocrotea ca pe un copil mic. Devenind însă soțul meu, nu a încetat a fi „sufletul tuturor petrecerilor”, pe când eu voiam ca el să fie doar al meu, voiam un cămin confortabil, voiam copii. Seara îl așteptam tot timpul de la petreceri și întâlniri cu prietenii, plângeam și mă frământam din pricina gândului că merit ceva mai bun. Au urmat certuri îndelungi, cu lacrimi și cu

pretenții din partea mea ca el s-o termine cu stilul de viață dinainte. El nu se opunea, spunea că pentru mine o să facă totul.

Au trecut așa trei ani – trei ani de lacrimi și frământări, o sarcină nereușită. Într-o bună zi, nu l-am mai așteptat: mi-am adunat lucrurile și am plecat. Au urmat reproșuri din partea rudelor lui, acuzații din partea mamei lui, insistențe din partea lui să mă întorc și promisiuni că vom începe o viață nouă. Eu nu voiam să mă întorc, nu mai voiam deja nimic, și nu m-am întors. A urmat procedura de divorț, care m-a aruncat în depresie prin faptul că nimănui nu-i păsa de tragedia familiei noastre: o femeie dură, fără să arunce măcar o privire, a semnat actul de divorț, și uite că nu mai suntem soț și soție, suntem doi străini...

La început, mă delectam de libertatea mea, dar după scurtă vreme mi-am dat seama că atunci când văd în magazine secția de îmbrăcăminte bărbătească mi se strânge inima. Mă uitam la pantofii, la cravatele și la cămășile bărbătești, și mă gândeam cu tristețe că nu am pentru cine să cumpăr toate lucrurile astea, cu toate că îmi doresc foarte tare. Voiam atât de mult să am grijă de cineva, să mă îngrijoresc pentru cineva, să mă grăbesc către cineva după ce termin lucrul – să mă grăbesc nu așa, la o întâlnire, ci la familia mea, acasă. Atunci am hotărât că vreau foarte tare să mă mărit. Și n-are decât să fie șchiop, n-are decât să fie ciupit de vărsat, numai să nu bea și să n-aibă alte obiceiuri dăunătoare.

Și l-am găsit. Nu bea, nu fuma, nu era ciupit de vărsat și nici șchiop, ba chiar foarte atrăgător; în fiecare zi venea la mine cu flori și dădea dovadă de atenție și grijă în fel și chip. Am început să trăim împreună, și nu după mult

timp ne-am căsătorit. Acum s-ar fi părut că visele mele se împlinesc: aveam o familie, aveam cui să împlinesc pulovere și fulare, cui să gătesc mâncare gustoasă.

S-a dovedit însă, absolut pe neașteptate, că pe lângă „obiceiurile dăunătoare” bărbații mai au și altele... De exemplu, că nu le place să-și schimbe ciorapii, ci încearcă să îi ascundă în locuri unde nimeni nu o să afle comoara lor; pot să scormonească cu o mină dezgustată în farfurie, dând la o parte ceapa și morcovul; pot să aranjeze lucrurile după principii cunoscute numai de ei și să urmărească vigilent ca nu cumva să le mute cineva din loc; pot să refuze să aibă de-a face cu prietenii tăi și, în general, să-ți împărtășească interesele. Lista poate continua la nesfârșit, și chiar dacă vouă anumite puncte vi se vor părea fleacuri, pentru mine toate astea alcătuiau o tragedie...

Atunci mi-a „picat fisa” că în viață nu există idealuri și că dacă în acel moment nu voi rezista, ci o voi rupe cu acel om, mă așteaptă iarăși fie singurătatea chinuitoare și „incursiunile” melancolice prin magazine, fie un alt bărbat, dar cu apucături noi. Atunci am început să mă gândesc că există o predestinare în viața omului. Trebuie spus că amândoi soții mei purtau același nume, amândoi aveau surori mai mici cu același nume, părinții lor trăiau în apartamente identice, cu același număr. Bineînțeles, erau niște coincidențe, dar ele m-au făcut să mă gândesc că de soartă nu poți să fugi și că trebuie să mă resemnez și să îmi construiesc singură fericirea, cum se spune, „din ce a fost”.

După ce am analizat tot ce îmi place și tot ce nu-mi place la soțul meu, am înțeles cu mare mirare că în el părțile bune sunt, totuși, mult mai mari, iar cu multe dintre lucrurile care mă iritau pot, totuși, să mă împac. Și a înce-

put lupta cu mine însămi – anume cu mine însămi! I-am împărtășit pasiunile și interesele, am început să-i aranjez lucrurile așa cum îi place lui, să gătesc pe gustul lui. Nu pot spune că-mi venea ușor, dar la acel moment ni se născuse deja o fiică, iar felul în care m-a ocrotit în timpul sarcinii și grija cu care o înconjura pe fetița noastră mi-au „luat cu mâna” toate suferințele. Mașini de spălat automate nu erau pe atunci, scutecele nu se uscau, și soțul meu usca noaptea un munte de scutece cu fierul de călcat, se scula mereu la fetiță, iar dimineața mergea la muncă. După aceea au venit imediat anii perestroikăi, cu salariile neplătite și vremurile de foamete. Soțul meu a făcut totul ca noi să simțim cât mai puțin aceste greutăți. Se înghăma la orice muncă, fugea prin oraș căutând mâncare, stătea ore întregi la coadă la alimente pentru copii.

Nici nu pot să-mi închipui că a fost o vreme când eram gata să nu mai rabd și voiam să divorțez de omul acesta. Nu că aș fi păstrat ani îndelungați sentimentul de recunoștință care m-a inundat la un moment dat, dar mă străduiam să închid ochii la cele rele și să văd numai cele bune.

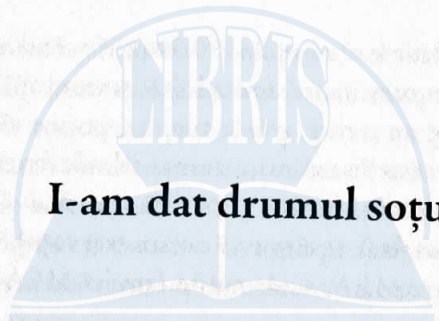
Și știți ce este interesant? Îndată ce mă împăcam, călcându-mi pe inimă, cu o apucătură incomodă pentru mine a soțului, după o vreme o lăsa chiar el baltă. Asta, mi se pare, arată că toate încercările pe care ni le trimite Dumnezeu trebuiesc străbătute, nu evitate.

O dovadă este și faptul că pe soțul meu a început să-l atragă băutura. Atunci când ne-am cunoscut, nu puneam strop de alcool în gură, era absolut indiferent față de băutura – însă înțeleg că aceasta este încercarea de care am fugit în tinerețe și că dacă voi încerca iarăși să o evit mă voi întoarce acolo de unde am plecat...

În anul următor se vor împlini 20 de ani de când ne-am căsătorit. Fiica noastră este deja adultă, și când mă gândesc la anii care au trecut, găsesc tot mai puține zile rele, nefericite, și răsar în amintire numai cele de fericire. Și acum ne mai putem ciondăni, și cred că vom mai „întru-cișa lăncile” nu o dată, însă știu că acesta este soțul MEU, aceasta este viața MEA, aceasta este familia MEA și nu am unde fugi de ea.

În ciuda faptului că sunt mulțumită de felul cum a decurs viața mea, de-a lungul a toți acești ani îmi aduc aminte de primul soț. Nu am reproșuri să-i fac, ci am un sentiment de părere de rău, de vinovăție față de el. Apăsător sentiment...

Greșeala multor tinere perechi este următoarea: ele sunt convinse că sunt făcute pentru fericire și dragoste, și nu înțeleg că fericirea familială trebuie să și-o creeze, să o adune firimitură cu firimitură, că fericirea noastră este lucrul mâinilor noastre, minților noastre, inimilor noastre. Acesta este un mare efort, care aduce o satisfacție enormă. *(Elena, 43 de ani)*

I-am dat drumul soțului

De regulă, femeia este mai rezistentă și mai puternică spiritual decât bărbatul, deoarece instinctul matern îi dictează regulile sale: „Copiii trebuie crescuți cu orice preț!” Mi se pare că soțul ne este „atașat” pentru educarea noastră și a lui. Fiecare situație neplăcută ne obligă să medităm mult pe tema: „Pentru ce trăim? Pentru ce trebuie să tragem de această povară insuportabilă?!” Meditând, găsim adevărul, iar când îl găsim devenim mai bogați spiritual și mai îngăduitori cu neajunsurile altuia – și tocmai asta înseamnă să te dezvolți! Oamenii nu trebuie să fie animale și să trăiască mânați de instinctele animalice.

Soțul meu bea înainte de căsătorie, în vremea căsătoriei și după divorț. Scopul meu nu este însă cel de a acuza soarta și pe noi doi pentru faptul că unul sau altul a greșit, că n-am fost în stare să păstrăm ceea ce a fost frumos între noi. Aș vrea foarte mult ca femeile care sunt apăsate de o asemenea nenorocire să înțeleagă că fiecare situație ne este dată de Dumnezeu.

M-am măritat la 18 ani; trăiam pe atunci în regiunea Vologdej, însă am plecat la rude, în Vilnius. Acolo ne-am

întâlnit, ne-am plăcut, și la sfârșitul vacanței, după ce mi-a expirat viza de Lituania, a trebuit să plec. După două luni am aflat că aștept un copil, și după o jumătate de an ne-am căsătorit.

Am locuit la părinții lui; s-a născut într-o familie înstărită, dar, după cât se vede, asta i-a fost o piedică. Soțul meu avea pe atunci deja 23 de ani, și avea dreptul să facă ce vrea cu viața lui. Eu m-am trezit ca în închisoare: nu tu casă, nu tu cetățenie, nu tu studii, nici măcar limba nu o știam. Iar soțul meu considera că nici așa nu o duc rău cu părinții lui, că ei se poartă foarte bine cu mine. Bea, dispărea de acasă. Atunci a și început întregul coșmar al vieții de familie, pe care mai apoi l-am numit „experiență de viață”. Fetița era mică, îi făcusem cetățenie lituaniană. Așadar, îmi rămăseseră două ieșiri: una – să mă spânzur (însă pe aceasta n-am luat-o în calcul, fiind ortodoxă și educată în duhul credinței), iar cealaltă – să strâng din dinți, să rabd, așteptând ca vremea să arate ce să fac cu viața mea.

De-a lungul celor 12 ani de căsnicie, de la un cap la altul, soțul meu a băut, și de o mie de ori am încercat să-l ajut (cu toate că eu însămi eram foarte slabă și în plan material, și în plan moral). Îmi știa oarecum de frică, dar tot trăgea la măsă pe furii și fugea de acasă ca de foc – însă nu vreau să vărs asupra cititorilor apăsarea și întunecimea celor întâmplate atunci. Toată problema multor femei, și de altfel a multor bărbați, constă în aceea că divorțând oamenii nu numai că nu pot întreține relații normale din cauza resentimentelor și a altor amintiri, ci încep în majoritatea cazurilor să se răzbune și să „pedepsească” partea vinovată.

Au fost scandaluri, reproșuri, lacrimi ș.a.m.d. În Lituania, cu munca pe atunci, ca de altfel și acum, era proble-

matic. M-am angajat croitoreasă, primeam un salariu de mizerie, nu-mi ajungea nici măcar să plătesc transportul și să-mi cumpăr ceva de mâncare la lucru.

M-am hotărât să mă dezvolt spiritual și intelectual. M-au ajutat mult părinții mănăstirii Sfântului Duh de aici, din Vilnius. Aceștia m-au sprijinit moral și mi-au explicat cauzele și consecințele vieții pe care am dus-o, lucru pentru care le port o recunoștință nemărginită. M-am dus la bursa locurilor de muncă (fără să vorbesc lituaniană) și am fost trimisă să fac școala de bucătari, unde primeam bursă și puteam să mănânc atunci când făceam practică.

În tot acest răstimp, soțul meu trăia în lumea lui, cu prietenii lui. Am încercat să-l învăț noțiunile elementare de viață ortodoxă, i-am botezat pe el și pe fiica noastră, dar nu prea voia să asculte povețele călugărilor.

Lucram ba femeie de serviciu, ba cusătoreasă, ba bucătăreasă. La un moment dat am putut să intru la universitate în cadrul unui program, o mare parte din taxă fiind plătită de statul rus. Am hotărât atunci că acesta este ultimul meu tren spre o viață normală. Învățam la seara, ziua muncam, fiica creștea, pe când soțul meu bea întruna.

A apărut posibilitatea să plecăm amândoi la muncă în Occident, însă pe el nu îl interesa nimic. S-a ivit apoi altă posibilitate, să plecăm la Kaliningrad, însă nu a fost de acord nici cu asta. În cele din urmă, felul lui de viață l-a pus în legătură cu actuala lui femeie, care acceptă modul lui de viață și e bucuroasă că, de bine, de rău, o întreține.

Am intentat divorț, întrucât soțul meu și prietena lui începuseră să vină la noi acasă, lucru văzut de fiica noastră, care după aceea nici nu mai vrea să știe ce face tatăl ei, dacă e viu sau nu. Pe umerii mei apăsa grija fiicei (era pe

atunci adolescentă). I-am explicat că trebuie să ierte și să înțeleagă și că viața nu se sfârșește cu asta, că el rămâne totuși tatăl ei.

Am rămas singură, săracă lipită pământului, cu un copil de 12 ani în brațe, singurul meu bagaj fiind studiile, fiica adolescentă și experiența de viață dobândită în timpul căsniciei.

Cât ar fi de ciudat, i-am „dat drumul” soțului meu și i-am luat „cârjele” pe care în ultimii ani se sprijinise fără să fie nevoie! Țin foarte mult la el și nu mi-a fost ușor să fac această alegere, însă a trebuit s-o fac – tot pentru ca el să se dezvolte, să înțeleagă ce am însemnat unul pentru celălalt. Cel mai greu în asemenea situații e să nu divorțezi și nici măcar să nu-l lași la cealaltă femeie, care e mai prejos decât tine din toate punctele de vedere; principalul este să nu te superi, ci să ajuți atunci când este nevoie și să te strădui să-l aduci înapoi și să salvezi familia. De ce? Pentru că Domnul îi însoțește pe anumiți oameni pentru ca ei să trăiască unul cu celălalt mai bine decât cu oricine altcineva, și viața mea personală de după divorț a arătat limpede acest lucru. „Prima căsătorie e de la Dumnezeu, a doua – de la oameni, pe când a treia – de la draci”, spunea bunica mea, și numai după 30 de ani am putut să o înțeleg.

Acum sunt în divorț cam de un an. Mă strădui să-l ajut pe fostul meu soț cu ce pot, însă de acum nu ca soție, care e „proprietar” și fără să vrea, ci ca prieten apropiat, ca om cu care a împărțit cândva patul, mâncarea, bucuria și întristarea.

După ce a trecut un timp, soțul meu a înțeles că niemi nu i-a fost mai drag vreodată și nici nu o să-i mai fie (acestea sunt propriile lui cuvinte). Prietenii i-au în-

tors definitiv spatele, întrucât duce o viață asocială. Eu mă strădui cum pot să repar relațiile dintre fiica mea și el, întrucât aceasta are propriul punct de vedere asupra celor petrecute. În general, am înțeles amândoi că ne iubeam cum n-am iubit pe nimeni și că am fi putut să răbdăm totul și să nu ne învinuim reciproc pentru toate greșelile! „Paharul” însă a fost spart, și pe cioburile lui am rămas foarte buni prieteni, și în pofida a tot ce s-a întâmplat soțul mă ajută material atunci când poate, iar eu îl ajut moral (fiecare cu ce are celălalt mai mare nevoie).

Acum, soțul meu a rămas și fără loc de muncă, și fără sănătate, este mereu frânt; în general, o poveste tristă... Eu lucrez ca manager într-o mică firmă din Vilnius, trăiesc la apartament, îmi cresc fiica.

Acum am luat hotărârea să-l duc să se trateze de boala sa, să-l pun pe picioare și să îl fac să înceapă o viață normală. În viața personală totul îmi merge bine. Omul pe care îl am alături o respectă pe fiica mea, sunt prieteni și găsesc un limbaj comun. El mă înțelege și mă susține – iar în continuare... e o altă poveste!

Eu aș vrea ca oamenii, atunci când se despart, să poată înțelege că în viață se întâmplă tot felul de lucruri și că dacă fiecare dintre noi ar avea mai puțin orgoliu am avea ceea ce vrem. Este foarte dificil să ierți și să ceri tu însuși iertare – or, este neapărată nevoie de lucrul acesta dacă vrem o șansă cât de mică de a salva familia! (*Olga, 31 de ani*)

Infidelitatea este o boală

Când am cunoscut-o pe soția mea, era divorțată și avea un fiu – Anton, în vârstă de trei ani. Am început să trăim împreună de Anul Nou; despre căsnicie creștină nici nu încăpea vorbă, nici unul dintre noi nu avea vreo idee de ceea ce înseamnă asta. Eu aveam 26 de ani, ea avea 23. Tania a fost prima mea femeie, și a rămas singura timp de 12 ani. Pe 28 decembrie ni s-a născut, la șapte luni, micuța Marina; era în ajun de Anul Nou, și moașele, după ce au asistat seara nașterea, au plecat să petreacă. După două ore s-au întors și, privind la fiica noastră, au spus cu surprindere: „Ia uite, încă mai trăiește, hai s-o reanimăm!” În răstimpul acela de două ore, lipsa oxigenului indispensabil din alveolele pulmonare nedeschise și-a făcut efectul distrugător, și o parte din celulele creierului au murit. Rezultatul: la zece luni i s-a pus diagnosticul de paralizie cerebrală infantilă.

A început lupta cu această boală, care în principiu e incurabilă; am încercat toate metodele accesibile pe atunci. Soția și fiica mea lipseau câte două-trei luni de acasă; eu le vizitam în măsura posibilităților. Trăiam modest, dar în bună înțelegere. A început perestroika; lucram numai eu,

nu primeam salariul întotdeauna, a fost o vreme când coceam singuri pâine, dar eram fericiți! Pe 21 mai 1999 ni s-a născut a doua fiică, Arișenka.

Am găsit un nou loc de muncă, într-o companie de asigurări; sunt inginer programator, și până în ziua de astăzi lucrez acolo ca administrator de sistem. La prânz fugeam prin magazine, cumpărând alimente și lucruri necesare în gospodărie, lucru care nu a rămas neobservat de colegele „grijulii”. Sărbătorirea noului an 2001 la petrecerea corporativă s-a încheiat prin aceea că am făcut cunoștință cu o femeie dintr-o companie de la același etaj. Și a început... Acum știu cum să scap de ispită, însă atunci totul era ca în ceață, și nici nu mă pricep să ascund ceva.

După câteva luni mi-am înșelat soția. Aceasta este cu adevărat o boală, o întunecare a minții; mă sfășiam între familie și amantă, care se străduia din răpputeri să mă rupă de familie. Atunci Taniușa mea s-a luptat pentru mine, și eu, înțelegând toată grozăvia situației, i-am ieșit în întâmpinare, și împreună am reușit să salvăm familia. Tania mi-a propus să ne cununăm, însă eu am avut o atitudine sceptică și am spus că nu sunt pregătit pentru asta. M-am apucat să aranjez casa, am făcut singur mobilă pentru bucătărie; fugeam bucuros de la muncă acasă cu sacoșele pline, la fel ca înainte. După doi ani, Tania a spus că m-a iertat, dar eu am simțit că între noi s-a creat o fisură. Ea a început să lucreze ca maseur particular de copii, a început să câștige frumos și să-mi reproșeze că aduc prea puțini bani în casă. A început să-și aducă aminte că am înșelat-o, să spună că nu-i acord suficientă atenție. M-am angajat la încă o firmă ca paznic de noapte și depanator de calculatoare. Soția părea că s-a liniștit. La firma aceea,

trebuie să vă spun, era saună, veneau tot felul de oameni, făceau chefuri, beții și așa mai departe; eu însă mă țineam tare, că-mi ajunseseră cele șase luni de nebunie. La sfârșitul anului 2005, firma s-a mutat în alt sediu, și am rămas fără al doilea loc de muncă. Din partea soției au început iarăși nemulțumirile financiare; mi-a propus să renunț la serviciu și să caut ceva mai bun. Am încercat, dar un salariu mai convenabil era foarte greu de găsit (pentru orașul nostru, zece mii de ruble¹, cât câștigam, nu este deloc un salariu rău).

Fiica cea mare a devenit sportivă, este maestru al sportului la înot, trebuia să intre în selecționata paralimpică. Este deja mare, dar la vârsta de trecere... Fiul a început să fure lucruri de acasă și să bea, s-a lăsat de școală, l-au luat în armată, dar după o jumătate de an l-au declarat inapt și l-au lăsat la vatră. Acum trăiește la părinții Taniei, și Tania nu vorbește, practic, cu el...

Ei bine, în vara aceea, când soția a plecat la sanatoriu cu fetele pentru trei săptămâni, am avut un roman prin sms, mai bine zis o tâmpenie prin sms, cu o colegă în vârstă de 20 de ani. Eram măgulit de faptul că o tânără drăguță îmi dă atenție, că o interesează scrisorile mele electronice și că o ajut să-și rezolve problemele de viață, dar nu mai mult. Mesajele au continuat să vină și în prezența soției; la început mă fofilam cu câte o glumă, dar pe urmă am mărturisit tot. Poate că așteptam ajutor din partea Taniușei, însă a ieșit chiar pe dos; soția și fiica au început să-mi verifice telefonul mobil. În relațiile dintre noi s-a format un vid, și iată că la sfârșitul lui august mi-am ieșit din fire (la beție) și m-am mutat la mama. După o săptămână am hotărât

¹ Aproximativ 1000 lei (n. tr.).

să mă întorc și să încep o viață nouă, însă răspunsul soției m-a lăsat pur și simplu mască: „Ei, uite că nouă ne este bine fără tine, și nu mai avem nevoie să fii cu noi”...

Am suferit un șoc, și totodată am conștientizat faptul că am pierdut tot ce aveam mai scump, că într-o clipă s-a întors totul cu susul în jos, însă aveam senzația că asta nu se întâmplă cu mine, că așa ceva pur și simplu nu se poate. Din păcate însă... Nu îmi aduc aminte cum m-am întors la mama. În noaptea aceea nu am putut să dorm; mă simțeam gol pe dinăuntru și nu mai voiam să trăiesc. Etajul al șaptelea, câteva secunde de cădere și gata... Deja vedeam în fața ochilor cum soția înlăcrimată și copiii speriați iau parte la înmormântarea mea. Nu îmi era frică, dar, slavă Domnului, am înțeles că asta nu este o ieșire, că pentru toți ar fi doar mai rău pe urmă. Țânțarii mă mușcau fără milă, însă eu nu dădeam atenție; în capul meu au început să ia naștere rime, și am scris primele mele versuri. Mai apoi, această ocupație m-a ajutat să fac față stresului intens prin care am trecut; chiar am făcut o cântecică pe calculator, pe care am dedicat-o soției și familiei mele.

Asta a fost însă mai târziu; în momentul acela am început eforturi intense pentru a mă întoarce în familie. Mi se părea că trăiesc o aberație care va lua sfârșit dintr-o clipă în alta, dar soția mea era neclintită; plângeam și mă târam la picioarele ei, o imploram să mă ierte și să mă lase să mă întorc acasă, promiteam că o să îndeplinesc toate treburile și obligațiile casnice... în general, era o priveliște jalnică. Am început să-mi acopăr soția cu flori și cu cadouri, îi scriam versuri, îi scriam scrisori, încercam să vorbesc cu ea, însă ea spunea sus și tare că totul s-a terminat, că nu mă mai iubește și nu mai are încredere în mine. Mă privea

cu ochi străini și goi și nu voia să aibă de-a face cu mine. Cu cât îi arătam mai multă grijă și atenție, cu atât se purta mai urât cu mine – și dacă la început spunea că nu are nevoie să se despartă, pe urmă a intentat divorț. Toți cei din jur îi spuneau Taniușei că nu are dreptate, că eu chiar m-am schimbat radical și că trebuie să salveze familia, însă ea hotărâse deja totul. „N-are decât să-mi reproșeze lumea că am lipsit copiii de tată: e mai bine decât să trăiesc cu tine” – iată verdictul ei. Și copiii se purtau rece cu mine, luând exemplul de la atitudinea mamei lor, și evitau contactele. Viața îmi devenise cu totul insuportabilă, mă ducea mereu sufletul, capul era plin de speranțe și de gândul: „Ce aş mai putea face?”

Nu stăteam cu mâinile în sân. Un prieten m-a dus la biserică, lucru pentru care îi sunt foarte recunoscător. Cu toate că eram botezat, la biserică nu mergeam, rugăciuni nu știam. Acum am văzut lumina; rugăciunile m-au ajutat foarte mult în clipele de totală deznădejde; mi-am reevaluat toată viața, am înțeles care sunt valorile adevărate, mi-am dat seama de greșelile pe care le-am făcut. Am înțeles și m-am îngrozit de păcatul pe care îl săvârșisem; m-am pregătit de Sfânta Împărtășanie, după care mi-a devenit mult mai ușor să trăiesc și viața mea a căpătat un nou sens. Am simțit că îmi lipsește informația cu privire la toate problemele vitale, și am început să citesc pe nerăsuflă cărți duhovnicești despre familie și căsnicie. Totul era interesant și peste tot am găsit lucruri folositoare.

Slavă Domnului că în prima perioadă, care a fost cea mai grea, nu m-am apucat de băut, ci, dimpotrivă, am terminat-o de tot cu băutura, înțelegând și cunoscând din proprie experiență că toate necazurile încep de aici... Avea

dreptate tata, care refuza să bea, zicând: „Eu nu beau fără nevasta mea!” Doamne, de ce n-am știut eu toate lucrurile care acum mi se par evidente: cum să te lupți cu păcatul, cum să iubești și cum să te porți cu soția, cum să trăiești în duhovnicie?! Da, încercările îi sunt date omului spre binele lui și după puterile lui, și fiecare doar își alege calea: alege să se lupte și să se schimbe, să devină mai bun, să scape de păcat, să dobândească virtuți, ori să se lase păgubaș și să continue să trăiască „la fel ca toți”, fără să se gândească ce greșeli a făcut în viață. Domnul le dă tuturor dreptul de a alege și le dorește tuturor binele.

Au trecut deja șapte luni în afara familiei; am făcut între timp o mulțime de lucruri – poate că multe dintre ele au fost greșite sau inutile, timpul o să arate. Eu m-am luptat însă pentru salvarea familiei mele, și nici acum nu mă dau bătut; în mine trăiește credința neclintită că totul o să fie bine! Sunt recunoscător sorții, Domnului, pentru ceea ce s-a întâmplat, pentru oamenii care au fost alături de mine în aceste momente grele... Uite că chiar înainte de divorț am reușit să-mi conving soția că trebuie să ne despărțim omenește, și după două luni în care nu am comunicat deloc ne-am întâlnit și am stat de vorbă vreo trei ore, liniștit și constructiv, despre fetele noastre și despre felul în care o să decurgă viața noastră în continuare. Cu toate că nu am fost de acord, tot ne-au divorțat. În toate este voia lui Dumnezeu: așadar, trebuie să trec și prin asta... Soția mea a început să se poarte cald cu mine, și cu copiii au avut loc imediat transformări pozitive: au început să tragă la mine, comunicăm excelent și avem multe planuri de viitor. Viața merge mai departe, și ea este minunată – trebuie doar să ne dăm silința să ne schimbăm,

pentru că fericirea e în mâna noastră, așadar totul o să fie bine!!!

În încheiere, iată câteva sfaturi întemeiate pe experiența mea.

1. Orice încercări te-ar lovi, nu te da bătut, luptă-te; principalul este să nu te apuci de băut și să nu decazi.

2. Nu trebuie să implori pe nimeni și nu trebuie să te înjosești.

3. Nu face cadouri scumpe.

4. Nu cere ajutorul prietenelor soției.

5. Străduiește-te să te schimbi, să crești lăuntric și să-i ajuți pe ceilalți.

6. Desparte-te cu frumosul, lăsând loc de bună ziua.

7. Iartă și dă-i drumul cu dragoste și cu recunoștință omului pe care îl iubești. „A greși este omenesc, a ierta e dumnezeiesc.”

8. Pe cât îți stă în putere, fii alături de familia ta; principalul sunt copiii, pentru ei merită să trăiești.

9. Trăiește și bucură-te de fiecare zi, amintindu-ți că trecutul nu este viitor și că el nu trebuie să se repete neapărat...

Tuturor le doresc fericire și dragoste! Dumnezeu să vă ocrotească! (*Stanislav, 44 de ani*)